

DE OPERATOR

DE
OPERATOR
Ian Bragg Thriller # 1

Craig Martelle

De operator

Ian Bragg Thriller # 1

Originele titel: The operator (2020)

Auteur: Craig Martelle

Media: www.craigmartelle.com;
www.facebook.com/AuthorCraigMartelle/

facebook :

Cover: Stuart Bache

Vertaling: Eduard Meinema, www.transfiction.nl

Copyright © 2024 Craig Martelle Inc.

Dit boek is fictie. De personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden geportretteerd zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms beide. De Operator en Ian Bragg Thrillers (en wat daarbinnen gebeurt / personages / situaties / werelden) zijn Copyright (c) 2020 van Craig Martelle.

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations, or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Martelle Inc.

ISBN 9789403775098

NUR 332

All rights reserved.

1

De hele wereld is een podium, en alle mannen en vrouwen zijn slechts spelers: ze komen op en verlaten het podium en iedere man speelt in zijn leven vele rollen...'

- William Shakespeare

Dat ben ik pas als het moet.

Ik vermoord slechte mensen voor geld. Niet veel mensen, maar wel voor veel geld. Misschien ga ik ooit met pensioen, maar ik denk dat ik de top van mijn kunnen nog niet eens heb bereikt. Vergis je niet, het is een spel. Maar wel een dodelijk spel. En ik hou van het spel. Ik mag doen wat ze me bij de marine niet lieten doen. De wereld bevrijden van slechte mensen.

Ooit zal ik me settelen met een vrouw die graag de wereld wil zien. Toerist zijn. Niemand zijn en niet meer hoeven werken. Pensioen. Daar denk ik nog niet aan. Nog niet.

Ik doe nog steeds mee.

Ik was op weg naar mijn volgende klus. Het Vredesarchief had mijn bod geaccepteerd en een harde deadline van twee weken gesteld. Dat gaf me dertien dagen om het schema en de zwakke punten van mijn doelwit te vinden en één dag om aan het contract te voldoen.

Taak volbrengen door zijn status te veranderen van levend naar dood. Bevestiging zou me de tweede helft van een aanzienlijke vergoeding opleveren.

Het Vredesarchief. Een naam die misleid. Een verzamelplaats voor huurmoordenaars.

Mijn gedachten zijn op vandaag gefocust. Plannen voor morgen, maar ik leef in het hier en nu.

Ik zette mijn ruitenwissers op de hoogste stand. De auto, een dertien in een dozijn model. Een Ford, geloof ik, maar dat kon me niet schelen. Als hij maar reed.

De auto was een stuk gereedschap, net als elk ander stuk gereedschap. Gekocht wanneer nodig, gebruikt en gedumpt zodra ik er klaar mee was. Het was mijn manier. Ik heb geen behoefte aan materiële rijkdom. Ik heb niemand aan wie ik het zou kunnen pronken. Alleen een taak om te volbrengen. De wereld verbeteren. En dan verder naar de volgende klus.

De regen kletterde op de voorruit. Ik was moe van de stortbui die me overviel toen ik Seattle naderde, hoewel die bui pas een kwartier geleden was begonnen. Goed verlichte restaurantborden schitterden aan het einde van de afrit. Ik keek over mijn schouder, gebruikte de richtingaanwijzer en sloeg af. Ik koos het grootste restaurant van het stel, het restaurant met de meeste mensen. Het was makkelijker om in een menigte te verdwijnen.

Ik parkeerde in het midden van het parkeerterrein, niet te dichtbij zodat iemand het zou merken. Maar ook niet te ver. Onopvallend. Ik liet de motor draaien terwijl ik wachtte tot Rush's Limelight was afgelopen. Luisterend naar de woorden, raakte de realiteit me op een andere manier. Geen droom om in de schijnwerpers te staan. Ik leefde liever buiten het oog van de camera.

Ik trok mijn slappe floppyhoed strak over mijn hoofd en knoopte mijn jas dicht. Ik wil niet dat mensen zich mij herinneren, en als ze dat doen, dan zonder beschrijving. Ik wil de aardige buurjongen zijn. Op zichzelf. Altijd een vriendelijk woord, een glimlach of een helpende hand.

Dat ben ik. Soort van.

Het restaurant zat maar voor een derde vol. Het plafond was bezaaid met camerabollen. Ze waren moeilijk te missen. Waarschijnlijk werkte de helft niet en had niemand de moeite genomen om ze te laten repareren. Te hoge kosten. Te weinig profijt. De resolutie was te laag om goed te zijn, behalve om de verzekeringspremies te verlagen.

Een doodgewone hamburgertent. Gewoontjes. Voorspelbaar. Een plek waar iedereen komt, maar niemand iemand anders kent.

Het had een touchscreen bestelsysteem en geautomatiseerde bezorging. De paar werknemers die achter de toonbank werkten, liepen hier en daar wat te rotzooien. Machines deden het echte werk.

Ik hield mijn hoofd omlaag terwijl ik bestelde, mijn hoed strak om mijn gezicht getrokken om de camera bovenaan het scherm te ontwijken. Alle videobeelden werden in een overjarige digitale opslagruimte gepropt die om de paar uur werd overschreven omdat het restaurant weigerde voor meer te betalen. Deze was anders en de enige met voldoende helder beeld om een goed beeld van mij te krijgen. Niemand hoefde te weten dat ik hier was. Ik hield mijn hoofd naar beneden en tikte met mijn knokkel op het touchscreen.

Ik bestelde, betaalde met een cadeaubon, nam mijn nummer op en wachtte.

Ik keek naar de mensen om me heen. Het was mijn manier.

Een meisje met kuiltjes en een jongen in zijn beste blauwe jeans en een schoon T-shirt. Ze giechelden en lachten maar hielden elkaars hand niet vast. Misschien een eerste afspraakje. Een ouder echtpaar. Zij steunde op één arm terwijl hij met de andere zijn wandelstok hanteerde. Uitgaan als een traktatie. Arbeiders in hun veiligheidsvesten. Een gezin van vijf dat er uitgeput uitzag en hun geld telde om te zien wat ze konden

krijgen. En een aantal zoals ik, drijfnaat, dat een menu probeerde te lezen dat ze uit hun hoofd kennen of dat wachtte op hun bestelling.

Het aloude bekende eten-en-wegwezen. Een beetje van alles. De deur ging open voor nieuwe klanten; de regen klonk als een ruis, een achtergrondgeluid.

Er kwamen twee jonge mannen binnen die er dronken uitzagen maar hun ogen keken fel, een onzekere houding, alsof ze twijfelden tussen rennen of vechten. Een vuist in hun zak rond een duidelijke vorm.

Ze observeerden de tent en ze waren er slecht in. Drugsverslaafden die snel geld nodig hadden voor hun volgende shot. En ze stonden op het punt om mijn lunch te verkloten.

Een overval betekende dat iemand 911 zou bellen. Ik was niet van plan om door de politie ondervraagd te worden. Mijn eten was nog niet gebracht en ik ging niet weg zonder eten. Op drie gingen ze mijn dag verpesten.

Loop weg. Ga naar een andere plek, zei ik tegen mezelf. Ik was de slechtste in het opvolgen van verdomd goed advies. Ik kon de hamburgers en frietjes ruiken. Ik was nog niet klaar om terug de regen in te gaan.

Ik nam de beslissing en liep naar de twee toe voordat ze zich opsplitten om een tactisch voordeel te behalen zoals ze op tv hadden gezien. Zoals ik al zei, ben ik slecht in. Ik greep hun polsen. ‘Jullie gaan deze plek niet beroven. Niet nu. Nooit niet. Maak dat je wegkomt.’ Ik gebruikte een zware, lage stem. Ik meende het. Daar kon geen twijfel over bestaan.

Achter me klonk een geluid. Mijn frietjes waren klaar.

Toen ik ze aanstaarde, was het niet de blik van een normaal persoon die een hol dreigement uitte. Er was iets anders aan mensen die een ander van het leven hadden beroofd. Een deel

van mijn ziel miste; het deel dat zei dat het de volgende keer makkelijker wordt. En de volgende. De meesten konden het voelen. Sommigen, zoals deze junkies, konden dat niet. Ze begonnen tegen te strubbelen. Eentje probeerde los te komen en haalde zijn hand uit zijn zak. Een oud politiewapen, kaliber .38, flink versleten. Waarschijnlijk tientallen jaren doorgegeven van drugsverslaafde aan crackverslaafde nadat een van hen het van zijn vader, een agent, had gestolen.

Degene met de .38 had de meeste aandacht nodig.

Ik moest de eerste junk uit de weg ruimen. Een snelle vingerknip tegen zijn keel deed hem wankelen en beide handen sloten zich reflexmatig om zijn gekneusde luchtpijp terwijl hij naar lucht hapte. Hierdoor kon ik me bezighouden met Mister Aggressive. Ik had hem nog steeds bij zijn linker pols, maar hij was rechtshandig. Het pistool kwam omhoog. Zijn hoofd was volledig onbeschermd.

Ik genereerde kracht vanuit mijn middel en sloeg keihard op zijn slaap, vlak achter zijn oog. Zijn lichaam verslapte en de .38 viel uit zijn gevoelloze vingers. Hij begon onderuit te zakken. Ik ving hem op en duwde hem op een bank die bedoeld was voor degenen die op hun orders wachtten. Het pistool kletterde over de vloer. Ik legde de man zo neer dat het leek alsof hij sliep.

Op een bepaalde manier deed hij dat ook. Iedereen bij de toonbank keek toe. Niet wat ik wilde, maar het was beter dan dat de politie kwam opdagen. Ik glimlachte naar de medewerkers achter de balie en pakte het pistool bij de diamanten greep. Ik ontladde het en maakte me klaar om het in de prullenbak te gooien. De tweede junk was al de deur uit, rende zo snel als hij kon terwijl hij nog steeds zijn keel vasthield.

Twee waren niet zo goed als één die wist wat hij deed. Misdad was niet hun beroep. Ik had ze nog een dag in het 'hotel met de tralies' bespaard.

De klanten waren gestopt om naar de woordenwisseling te kijken. De oude man knikte naar me terwijl zijn vrouw geschokt toekeek. De familie greep naar hun geld en staaarde naar het plafond, biddend dat ze niet hun laatste geld hadden verloren. De kinderen hadden niets gemerkt.

Goed voor hen. Het was fijn om jong en onschuldig te zijn. Ik reikte naar de opening van de prullenbak.

Een hand hield me tegen. Het was niet de hand van een andere drugsverslaafde. Er stond een man met overgewicht. Hij viste in zijn zak en haalde een badge tevoorschijn. Hij had vlak bij me in de rij gestaan. Ik had niet gezien dat hij een agent was. Dat soort dingen kan mijn dood betekenen. Hij was een grotere bedreiging voor me dan de junks, maar alleen als ik hem niet kon beheersen. Hoe officiëler, hoe makkelijker te beheersen. Iedereen had zijn invloedspunten.

Ik gaf hem het knikje van wapenbroeders.

‘Dat wil ik niet laten rondslingeren zodat iemand anders het kan vinden.’ Hij gebaarde dat ik het moest overhandigen.

Ik draaide het met de achterkant naar voren en gaf het aan hem, waarbij ik ervoor zorgde dat ik niets aanraakte dat een afdruk zou achterlaten. Ik wachtte met de zes kogels uit de oude revolver en rolde ze in mijn hand om eventuele sporen uit te vegen. De agent stopte het pistool in zijn zak. Hij leek zich niets aan te trekken van de munitie.

‘Als we dit onder ons konden houden, ik haat het papierwerk,’ bood ik aan. ‘Ik wil gewoon rustig eten.’

‘Ik ook, vriend. Goed werk.’ De man was een oude rot. Hij keek naar de andere gasten. ‘Niets te zien hier, eet smakelijk.’ Hij gebaarde voor kalmte met een ontspannen blik en nam zijn plaats in de rij weer in, terwijl hij het menu boven de toonbank in zich opnam. Hij bestelde liever persoonlijk dan via het

touchscreen. Ik scande het bezorgscherm voor mijn bestelling. Het was nog niet klaar. De medewerkers staarden me aan.

Ik zwaaide met mijn kaartje en glimlachte weer. Robots zouden geen aanmoediging nodig moeten hebben.

‘Komt eraan, meneer,’ zei een van de medewerkers van vlees en bloed. Een jonge knul met een universiteitsdiploma. Management.

Hij pakte mijn bestelling van de lopende band en deed er een extra hamburger, dubbele supergrote friet en een grote chocoladeshake bij. ‘Bedankt,’ zei de jongeman terwijl hij het naar me toe duwde.

‘Kun je het in een zak doen, alsjeblieft?’ Ik wilde eten op een droge plek die minder naar een natte hond rook dan mijn auto, maar sommige dingen waren niet voorbestemd. Het was tijd om te gaan.

De manager pakte het in en zette de beloning voor me neer.

‘Hartelijk dank. Zorg goed voor je werknemers en zij zullen goed voor jou zorgen,’ adviseerde ik voordat ik mijn lunch meenam. Op weg naar buiten stopte ik een twintigje in de handen van de biddende familie en liep door. Ik hoefde niet achterom te kijken. Ik wist dat iedereen keek.

Het was nog altijd beter dan een formeel politieverhoor.

Ik stopte de zak onder mijn jas en liet de regen op mijn shake vallen. Ik zou hem niet opdrinken, maar ik zou hem ook niet weggooien terwijl ze naar me keken. Ik moest hun waardering op gepaste wijze waarderen. Het was een manier om ze loyaal te houden. Ik had vreemden nodig die me trouw bleven.

Hoe een leider te zijn terwijl je alleen werkt.

2

‘Het moeilijkste is de beslissing om te handelen, de rest is slechts vasthoudendheid.’ - Amelia Earhart

De citroenen deden weinig af aan de desinfecterende geur die me begroette. Een boetiekhotel in het hogere segment. Geen keten. Ketens hielden hun gegevens beter bij en volgden hun gasten waar ze ook naartoe gingen. Dat had ik liever niet.

Crèmekleurig en goudkleurig behang lichtte mijn kamer op. Op een heldere dag kon ik door het grote raam Mount Rainier zien.

Veertien dagen in Seattle zou waarschijnlijk niet genoeg zijn om een heldere dag mee te maken.

Ik was niet van plan om in een tent in een louche deel van de stad te verblijven. Ik had de extra kosten in mijn offerte verwerkt, samen met de prijs van de auto. Met succes komt de kans op meer succes tegen een hoger loon. Dit was mijn hoogste vraagprijs dusver en het Vredesarchief deinsde er niet voor terug toen ze het accepteerden. Er werd niet onderhandeld. Dat zei me dat ik meer had moeten vragen.

Ik kreeg niet te zien wie er nog meer had geoffreerd, alleen het aantal andere deelnemers. Ik wou dat ik wist hoeveel de andere twee in de hoed hadden gegooid. Ik vind een beetje competitie om mijn spel te verbeteren niet erg, maar het stoorde me om te denken dat ik de laagste prijs had gevraagd.

Ik kende een paar van de andere operators. Ik was niet zomaar op deze kans gestuit.

Een privé-uitnodiging lag op de welkomstmat van mijn appartement in de buitenwijken van Boise. Dat leidde naar twee

mensen die ik kende van het Korps Mariniers. Zij hadden me geïntroduceerd bij het Vredesarchief.

Een van de mannen was een officier geweest. Hij had het me moeilijk gemaakt tijdens mijn missie in de zandbak. Een kapitein. Ze noemden hem ‘Skipper.’ Ik noemde hem ‘Klootzak.’ Misschien was hij me al die tijd al aan het klaarstomen, om te zien hoeveel ik aankon. Ik heb het allemaal afgehandeld, volgens de stomme gevechtsregels. Ik had een hele stad kunnen ontruimen als ze me gewoon mijn gang hadden laten gaan. We gebruikten het gereedschap dat ze ons gaven, maar niet het juiste.

Volgens mij is de wereld een gereedschapskist als je weet waar je naar moet zoeken. Een beetje benzine en wasmiddel voor een molotovcocktail. Een beetje bleekmiddel en ammoniak voor chloraminegas. Een irriterend middel in lage doses, maar het gaf een sterke boodschap af. Kunstmest en diesel verpakt in een container. Een grote kraan die stalen balken rondslingerde. Een bulldozer om de rest op te ruimen.

Zoveel gemiste kansen, maar alleen om slechteriken uit te schakelen. Te vaak konden we niet zeggen wie wie was. Ze allemaal doden en God het laten uitzoeken was geen haalbare strategie. Niet iedereen hoefde weg. Alleen de slechten. Terug naar het werken met gebonden handen.

De kapitein zag er anders uit dan toen ik hem acht jaar eerder voor het laatst in de woestijn had gezien. Misschien was dat het voordeel van het burgerleven. Hij zag er harder uit, maar minder als een marinier.

Hetzelfde gold voor mijn oude pelotonssergeant. Hij leek me te begrijpen. We konden het goed met elkaar vinden. Broederband en zo.

Ze hadden ook nieuwe namen. Ze vertelden me dit met zachte stem in de privacy van mijn flat. Daarna gingen we

wandelen in een nabijgelegen park, vreemd genoeg leeg voor de middag. De test? Mijn bereidheid om iemand te vermoorden die ik niet kende. Ik had gelachen. Beter dan iemand vermoorden die ik wel kende.

Ze waren bloedserieus. Ik mocht meebieden op basis van wat ze hadden gezien van onze tijd samen in het Midden-Oosten. Ze vertrouwden erop dat als het erop aankwam, ik zonder aarzelen de trekker over zou halen. Ik wilde niet beperkt worden tot het gebruik van een geweer. Ze zeiden dat het hen niet uitmaakte wat ik gebruikte, zolang het contract maar werd nagekomen zonder er veel aandacht aan te besteden.

Ja. Ik zou een operator kunnen zijn.

Waarom niet? Korps en vaderland waren goede redenen, maar geld verdienen met het doden van slechteriken?

Een maand later werd mijn appartement verkocht voor wat ik verschuldigd was en ik verdween.

Een jaar en zes contracten later was ik multimiljonair. Rijker dan ik ooit had gedacht, en ik doe nog steeds mee. Zes doelwitten uitgeschakeld zonder een spoor achter te laten. Niets wees terug naar mij of het Vredesarchief. Ik was een rijzende ster.

Tenminste in mijn eigen gedachten.

Ik controleerde de kamer omdat ik dat altijd deed. Ik trok de deken naar achteren en sloeg op het midden van het bed, op zoek naar iets dat opdook, stof, bedwantsen, dingen die niet in schone lakens horen te zitten. In de douche controleerde ik het ventilatierooster op stof en het kitwerk op schimmel. Ventilatieopeningen in badkamers hebben altijd te lijden onder vochtig stof dat in de ventilator wordt gezogen. Dit was niet anders, maar het was niet helemaal verstopt. Ik gebruikte een nat

stuk tissue om de grootste stukken stof los te kloppen en gooide alles in de prullenbak.

Ik zocht naar knoopsgatcamera's die verborgen zaten in verschillende hoeken en gaten, van de bovenlichten tot de ventilatieroosters tot ruimtes achter het toilet tot verborgen ruimtes achter spiegels tot apparatuur in de kamer: lichten, de rookmelder, sprinklers, noodintercom, wekkerradio, airconditioning en televisie. Binnen vijf minuten had ik gezien wat ik moest zien.

Niets verborgen, maar precies in het midden van mijn persoonlijke ruimte, met uitzicht op het bed, had de smart tv van het hotel een geïntegreerde camera. Ik nam het menu van de roomservice, vouwde het doormidden en hing het over de camera, zodat het digitale zicht op mijn kamer werd geblokkeerd. Slechts een klein deel van het scherm werd geblokkeerd, voor het geval ik TV wilde kijken.

Meestal deed ik dat niet. Als ik in mijn kamer was, concentreerde ik me op het doelwit, kroop in zijn of haar huid, zocht een zwakke plek en bedacht een manier om die uit te buiten.

Ik zette mijn iPod in de wekkerradio en haalde mijn afspeellijst tevoorschijn. Het was simpel: elk Rush album in één lange stream. Ik selecteerde 'random' en drukte op Play. Ik sloot mijn ogen en luisterde. *Between the Wheels* van Grace Under Pressure. Het volume was zachter gezet. Dat heb ik hersteld.

Maar niet te luid. Ik kan geen klagende burens gebruiken. *Between the Wheels* was een hard nummer over een moeilijke heden dat zou leiden tot een zware toekomst. Ik luisterde naar het eerste refrein voordat ik aan het werk ging.

Ik pakte een nieuwe laptop en een telefoon met een flinke lading vooruitbetaald beltegoed uit mijn plunjezak. Ik had voor beide contant betaald bij een Walmart twee staten verderop. Ik

had mijn eigen data nodig totdat ik mijn virtual private network, de VPN, actief kon krijgen voordat ik de wifi van het hotel zou gebruiken. Te veel mogelijkheden om data te lekken en een spoor achter te laten. Ik sloot de telefoon aan op de oplader, zette hem aan en activeerde de mobiele hotspot.

Er was maar één ding waarvoor ik de computer nodig had: internet. Ik kende websites, logins en wachtwoorden uit mijn hoofd. Geen geringe prestatie aangezien ze allemaal verschillend waren. Nadat de laptop was opgestart en ik Edge had gebruikt om Chrome en een VPN te downloaden, installeerde ik de nieuwe programma's en startte opnieuw op.

Het VPN creëerde een versleutelde verbinding tussen mijn computer en een externe server. Vanaf daar kon ik het laten lijken alsof mijn computer zich overal ter wereld bevond.

Ik bedacht dat een zoekopdracht over een politiek figuur in Seattle uit het naburige Vancouver moest komen. Ik typte de naam van de stad in en wachtte tot de VPN me omleidde. Eenmaal opgezet, was het met twee klikken eenvoudig om over te schakelen naar de wifi van het hotel.

De zoektocht begon eenvoudig.

James 'Jimmy' Tripplethorn, een nieuwkomer in de gemeenteraad van Seattle, ogenschijnlijk op weg naar het burgemeestersambt. Iemand gaf veel geld uit om dat te voorkomen. 'Jimmy. Het woord deed me denken aan een slechte seksuele grap. 'Schop me in de Jimmy!' Van Beavis en Butthead. Niet de beste televisie, maar het was van toepassing. Hij was een politicus. 'Dick' was misschien een geweldige naam, maar 'Kicker' zou mijn bijnaam voor hem worden.

Belangrijk om het doelwit te ontmenselijken. Maakte het overhalen van de trekker makkelijker.

De tijdlijn was krap, waardoor ik minder kans had om het op een ongeluk te laten lijken. Ik had zijn medische gegevens nodig. Ik moest zijn agenda zien. Ik moest alle beschikbare gegevens over hem hebben. Ik zou het verzamelen op een kleine USB-stick, verpakt in folie die ik kon verstoppen in een stopcontact of een lichtsakelaar.

Ik heb zoveel mogelijk gelezen om een beeld te schetsen van mijn doelwit. Ik heb nooit iets gezien over professionele politici dat ik aantrekkelijk vond. Ik denk dat een ontmoeting in het echt de slechte indruk die ik van ze had alleen maar zou versterken.

Kicker was veel in de publieke belangstelling. Dat vergrootte de uitdaging, maar maakte het verzamelen van informatie over hem makkelijker. Het verhoogde ook de uitbetaling. Ik had meer moeten vragen en meer tijd moeten eisen. Ik had de voorwaarden gelezen en kreeg een volle week om een voorstel te doen, maar ik deed het in twee dagen. Ze hadden het bod geaccepteerd en het contract bevestigd. Dat maakte het ‘heilig’. Ik zou het schot lossen, een schot van driekwart miljoen dollar.

Ik nam aan dat het doden van politici een manier was om de massa op te hitsen. Bizar, want ik dacht dat iedereen een hekel had aan de zogenaamde ambtenaren. Misschien lag het aan mij. Of misschien was ik eerlijker tegen mezelf dan de gemiddelde man.

Ik zocht op media websites naar artikelen. Ik bekeek korte nieuwsfragmenten waarin raadslid Tripplethorn sprak. Ik bekeek de clips opnieuw, op zoek naar mensen die altijd bij hem waren. Zijn vrouw was er vaker wel dan niet, ze stond op de achtergrond. Ze gaven een goed beeld van het team. Hij reed weg van een rally in een rode Ford Escape hybride. Hij droeg pakken maar nooit een stropdas. Hij hield ervan om op locatie spontaan te spreken over welke kwestie de dag ook teisterde.

Laat nooit een goede crisis verloren gaan.

Tripplethorn was er wel, maar nam geen kijkje bij de mensen die de leiding hadden: de brandweercommandant, de rechercheur van de politie, de CEO van het bedrijf. Hij wachtte op zijn beurt om te spreken in plaats van de schijnwerpers op te zoeken.

Het beeld van hem als politicus was zich aan het vormen. Een gereserveerde opportunist. Welbespraakt. Zei de juiste dingen. Meer fans dan vijanden. Leefde een gereserveerde levensstijl ondanks het feit dat zijn vrouw rijk was. Ze bleef in beeld aan de rand van Kicker's spotlights, fluisterde tegen hem voordat hij live ging. De macht achter de troon?

Ik daalde af in het dark web om meer intieme details te bevestigen, zoals zijn kredietgeschiedenis en zijn medisch dossier.

Een bescheiden huis in de dure wijk; afbetaald. De geposte informatie was speculatie en insinuatie. Ik dacht dat ik het echte spul wel zou vinden als ik diep genoeg zou graven. Alle politici hadden geheimen. Kicker leek beter in het verbergen van de zijne. Dat geldt waarschijnlijk voor de meeste succesvolle politici.

Na drie uur zoeken en graven door de afvalhopen van het dark web bleef Jimmy Tripplethorn een mysterie. Iemand had besloten dat hij het verdiende om te sterven en op een vreemde manier was ik het daarmee eens. Ik moest uitzoeken waarom, voor mijn eigen bestwil, voordat ik de eufemistische trekker overhaalde.

Ik had zijn huisadres. Ik zou er vanavond langs rijden en morgen weer bij daglicht. Om het beter te zien, maar ze konden mij ook zien. Camera's konden me registreren. De twee ritten met een onopvallend voertuig nu zouden over twee weken niet meer geregistreerd worden als ik de aanslag in de buurt moest

plegen. Ik kon na morgen niet meer terug naar Jimmy's huis, behalve te voet onder dekking van de duisternis als het daar zou plaatsvinden. Zoveel vragen die beantwoord moesten worden.

Ik sloot de laptop af en borg hem op in de kluis voordat ik mijn multi-tool ter grootte van een creditcard gebruikte om de schroeven van de schakelplaat in de badkamer los te draaien. Met de USB-stick op de bodem van de wandcontactdoos van de lichtschakelaar, verving ik de plaat.

Het was moeilijk om niet naar mezelf te kijken terwijl ik deze snelle operatie uitvoerde. De spiegel in de badkamer gaf geen mooi beeld. Ik zag er moe uit terwijl ik de tomeloze energie van de jeugd had moeten hebben. Nou ja, bijna jeugdig, niet helemaal van middelbare leeftijd. Een slok koud water was verfrissend maar hielp niet echt.

Ik moest wat tijd doden en mijn hoofd leegmaken. Het hotel had een chique lounge om voor die afleiding te zorgen.

Tijd voor een drankje.

De gang rook aangenaam, een vleugje lavendel dat van de maagdenpalmen kwam. Het was veel beter dan het ontsmettingsmiddel in mijn kamer. Ik nam de trap naar de begane grond en volgde de borden naar de lounge. De deuren zwaaiden vanzelf open toen ik naderde.

Een lange bar vulde de ruimte aan de rechterkant. Aan de linkerkant was een kleine dansvloer en een podium waar een live band kon spelen. Tafels vulden de vrije ruimte.

Drie stelletjes zaten aan de kleine vierkante tafeltjes en dronken hun drankjes. Twee oudere zakenmannen zaten aan de bar, verdiept in hun gesprek. Twee jongere mannen zaten aan een tafel voor vier, en probeerden indruk te maken op drie vrouwen van ongeveer mijn leeftijd. De ramen van de lounge waren dicht, waardoor het moeilijk was om meer details te zien.

Ik koos een plaats aan de bar bij de televisie. Er werd een basketbalwedstrijd gespeeld.

Ik bestelde mijn favoriete drankje, sinaasappelsap met grenadine. Sommige mensen drinken hun Shirley Temples met Sprite, maar ik heb liever sap. Het was gênant om te bestellen, maar het was wat ik lekker vond. Zoals altijd was er de lichte aarzeling en de lipbeweging waarmee de barman iets wilde zeggen. Ik liet een twintigje op de bar vallen en glimlachte. ‘Voor je zwijgen, beste man.’

Hij lachte. Er gaat niets boven de waarheid om mensen eerlijk te houden. ‘Komt voor elkaar, vriend. Een Thunderbolt Special komt eraan.’

Stilte en loyaliteit.

Omdat ik een aardige vent ben. Dat blijf ik tegen mezelf zeggen. Het is makkelijk om te geloven, behalve wat mijn dagtaak betreft. Is ons niet verteld dat onze baan ons niet zou moeten definiëren?

Daar zou ik voor gaan.

De basketbalwedstrijd ging door. Er ontstond een wedstrijd driepuntschieten, waarbij elk team van veraf schoot. De score begon snel op te lopen.

Een van de vrouwen van het tafeltje kwam drankjes bestellen. Ik keek over mijn schouder. De twee jonge mannen hadden zich aan de twee dunne vrouwen gekoppeld.

‘Is de muziek gestopt?’ vroeg ik haar. Ze keek naar de luidsprekers boven haar hoofd waar de jukebox Kenny G speelde. Ze haalde haar schouders op. ‘Doe je mee?’ Ik zwaaide naar de barman en legde nog een twintigje voor mijn drankje. ‘Ik betaal mevrouw...’

‘Jenny Lawless,’ vulde ze aan.

‘Het drankje van mevrouw Lawless.’ Ik stak een duim over mijn schouder. ‘Die vier staan er alleen voor.’

‘Komt eraan.’ De barman keek haar aan en zij staaarde terug. Uiteindelijk moest hij het vragen. ‘Uw drankje?’

‘Whisky sour.’ Ze werd rood en keek weg terwijl ze me in de spiegel bekeek. Ze richtte haar aandacht op mijn glas. ‘Een Shirley Temple?’

‘Thunderbolt Special,’ corrigeerde ik.

Ze fronste haar wenkbrauwen en schudde haar hoofd. Ze dacht dat ik een leugenaar was. Het potentiële gezelschap viel ter plekke dood als ik de situatie niet kon omdraaien. Ik wees naar de barman. Hij keek op van het toevoegen van Gentleman Jack over ijsblokjes. ‘Het is een Thunderbolt Special,’ bevestigde hij.

‘Wat zit erin?’ Ze stelde zich open voor de nieuwe mogelijkheid.

‘Sinaasappelsap.’ Hij hield de kan Simply Orange omhoog om haar te laten zien wat hij gebruikte om mijn drankje te maken. Daarna ging hij terug naar het hare door de juiste hoeveelheid van een blended whisky in haar tumbler te gooien met de Gomme en een scheutje eiwit. Toen hij klaar was, liet hij haar het andere ingrediënt voor mijn drankje zien. ‘En grenadine.’

‘Een roos met een andere naam,’ zei ze.

Ik wist hoe ze zichzelf zag. Ze hield een arm voor zich, zette onbewust de stoel tussen haar en mij in om haar gestalte te verbergen, wendde haar ogen af om geen oordeel aan te hoeven horen. Ze was wat sommigen als een volslank meisje beschouwden, een beetje zwaarder dan haar twee vriendinnen, maar veel mooier dan ze zichzelf toedichtte.

Ze had mijn plaagstootje vakkundig gerepareerd toen ze de regels eenmaal kende. Ik was geïntrigeerd. ‘Sprankelende ogen en scherpe humor zorgen voor een geweldig gesprek.’

‘Meen je dat echt?’ Ze draaide haar haar rond een vinger voordat ze het achter een oor stopte.

De barman wierp een blik op de groep achter haar. Ze keek naar het geld in haar hand. ‘Ik wilde drankjes voor ze kopen voor mijn eigen vermaak.’ Ze draaide zich naar mij. ‘Het lijkt erop dat ik voorzien ben.’ Ze schoof de biljetten in haar tas.

‘Ik ben een bedrijfsconsultant en ik ben hier voor twee weken. En jij, Miss Jenny?’

‘Driedaagse conferentie, maar ik woon niet ver weg. Een uurtje rijden.’ Ze glimlachte. Oprecht, met haar ogen. Groen met bruine vlekken. Expressief.

‘Als je zo vriendelijk wilt zijn, Miss Jenny, vertel me dan een verhaal met een goed einde.’ Ik leunde achterover en nam een slok. Een beetje veel grenadine. Ik zou hem vragen om het bij de tweede wat minder te doen. De klok achter de bar gaf aan dat ik nog een uur te doden had. Zoals de dame had gezegd: ‘Het lijkt erop dat ik ben voorzien.’

‘En jij gaat zitten luisteren?’ vroeg ze met een lichte draai van haar hoofd. Geveinsde of echte scepsis? Mijn verlossing was in zicht.

‘Ik zie dat je het onderwerp bent geweest van te veel slecht opgeleide vrijers die indruk op je probeerden te maken met hun kennis. Als ik je onderbreek terwijl je praat, is dat alleen om ophelderende vragen te stellen. En voor de goede orde, ik ben niet getrouwd en ik heb geen vriendin.’ Ik nam nog een slok en stak mijn vinger op zodat ze kon beginnen.

‘Een vrijgezel, hè? Klinkt onheilspellend.’ Haar wangen bloosden. Ik schudde mijn hoofd en gebaarde dat ze moest beginnen, alsof ik haar naar me toe zwaaide.

Een onderwijzeres die bij haar ouders’ huis was ingetrokken nadat ze allebei waren overleden. Het deed haar nog steeds verdriet. Geen schulden. Ze had hobby’s zoals haken dat ze deed voor nichtjes en neefjes dankzij haar productieve zus en broer, die aan de andere kant van het land woonden.

Ze belde hen vaak. Jenny beschreef een leven dat voor sommigen ideaal was en voor anderen een hel. Ik was niet iemand die thuisbleef en genoot van mijn witte schutting. Aan de andere kant had ik niet veel vrienden nodig, alleen een paar om af en toe wat mee te drinken. Nadat een uur te snel voorbij was gegaan, intrigeerde Jenny me nog meer.

Ze sprak over de huidige onderwijsgrondslagen, haar gebruik van online trainingsmethoden om haar klassikale lessen te versterken, de geschriften van Thich Nhat Hanh, de stichters van de natie en hun persoonlijke verlangens voor een grotere natie, en nog veel meer. Ze deed haar verhaal alsof ze een goed geofende monoloog hield over onderwerpen die voor mij belangrijk waren. Ik was een publiek van één, op maat gemaakt voor elk onderwerp waar ze het over wilde hebben.

Gebiologeerd. Ze liet me dingen denken die ik nog niet eerder had gedacht. Ze zorgde ervoor dat ik meer tijd met haar wilde doorbrengen. Ik vond de openbaring intrigerend.

Ik bestelde een derde Thunderbolt voor mij en een voor Jenny. Twee whisky sours was haar limiet. Ze begon te giechelen.

‘Wil je me niet dronken voeren?’ zei ze, terwijl ze op haar lip beet en naar me opkeek, met haar lange wimpers die haar voorhoofd prikkelden.

‘Dat doe ik niet. Ik heb vanavond een vergadering en ik moet helder zijn. Het heeft geen zin als maar één van ons aangeschoten is.’

Ik keek op mijn horloge. Er was al een tweede uur voorbij. Ik stond op en legde een zachte hand op haar schouder. Het deed me pijn om te moeten gaan. Ze zag het aan mijn gezicht.

‘Als je niet wilt gaan, ga dan niet.’

Mijn ziel schreeuwde het uit van de pijn. In mijn werk waren er geen mogelijkheden om me ziek te melden. Het Vredesarchief impliceerde dat er slechte dingen zouden gebeuren met operators die hun doel misten. Hele erge dingen.

‘Ik sta voor een vreselijke keuze. Ik moet mijn afspraak nakomen. Ze betalen me veel om het werk te doen dat ik doe. Ik heb niet de mogelijkheid om het over te slaan, maar ik zou het wel doen als het mogelijk was. Ik ben nog niet klaar om deze avond af te sluiten.’

‘Ik dacht... misschien een slaapmutsje?’ Een verlegen glimlach. Onopvallend. Mannen oppikken in bars was niet haar ding. Dat beviel me wel. Ze wilde ook niet dat haar avond eindigde. Dat vond ik ook leuk.

‘Geef me je nummer en ik bel je vanavond na mijn vergadering. Dan kunnen we het hebben over wat we morgen zouden kunnen doen, behalve afhaalchinees of iets beters. Ik weet niet zeker of ik iets anders kan bedenken op dit moment.’

‘Ik hou van afhaalchinees.’

Ik was niet verrast.

Ik ontgrendelde mijn telefoon en overhandigde hem. Ze draaide haar eigen nummer terwijl ik met mijn vinger langs haar blote arm streek. Toen de telefoon in haar tas trilde, streelde ze hem zachtjes voordat ze hem uitzette. Ze keek langzaam naar

me op voordat ze mijn telefoon teruggaf. Ik pakte haar hand en kuste haar vingers.

‘Tot de volgende keer, Miss Jenny Lawless.’ Ik aarzelde lang voordat ik mezelf dwong weg te lopen. Ik keek over mijn schouder toen ik het einde van de bar bereikte. Ze glimlachte en stak haar hand op in een ingetogen zwaai, schudde toen haar hoofd en liet haar arm zakken. Ik keek even. Niemand keek, dus blies ik haar een kus.

Haar vrienden en de jongemannen waren al lang weg. Er waren maar weinig mensen in de bar, ook al was het nog relatief vroeg. De kleine menigte was voor echt eten gegaan in plaats van voorgerechten uit de magnetron. Een ervaren kok zou het hotel flink geld opleveren. Misschien deden ze het beter met live muziek.

Ik zou er niet zijn als er een band speelde. Niet mijn ding. Ik geef de voorkeur aan de stilte en de één op één van een zachte stem met een goed verstand erachter.

Ik moest een plek vinden voor het diner van morgen, of ik kon het gewoon aan Jenny vragen. Zij zou het wel weten. Tot die tijd had ik veel werk te doen. Meneer Jimmy Tripplethorn en ik moesten elkaar beter leren kennen. Ik wilde de plek zien die Kicker zijn thuis noemde. Google’s satellietbeeld had me een goed idee gegeven van hoe het er van bovenaf uitzag en het straatbeeld was ook niet slecht, maar er ging niets boven het in het echt zien.

3

'Glorie volgt deugd alsof het haar schaduw is.'

- Marcus Tullius Cicero

De regen was gestopt. Ik wist niet wanneer. De grond was nat. Ik vermoedde dat het altijd nat zou blijven. Geen uitstel voor mijn waterbestendige loafers. Als het weer begon te regenen tegen de tijd dat ik Kickers huis bereikte, zou mijn uitzicht niet geweldig zijn, maar ik wilde de op- en afritten verkennen. Het was beter om langzamer te rijden, logisch op een regenachtige avond. Ik zou het huis morgen op normale snelheid bekijken als het helder weer was.

De rit was gemakkelijk. Ik wist waar mijn doelwit woonde en had een hotel uitgezocht dat redelijk dichtbij was, maar toch twee steden verderop. Het kostte me twintig minuten om in de buurt te komen. Het verbaasde me dat het niet omheind was. Goed voor mij, slecht voor Kicker.

Ik nam de bocht naar de buurt, een door de vereniging van huiseigenaren gecontroleerd gebied. De herkenbare tekenen van struiken die volgens strenge normen zijn gesnoeid. Brievenbussen gelijkmatig verdeeld. Huiskleuren consequent pastel, maar toch aards.

Ik zag niets dat leek op buurtbeveiliging, behalve de alomtegenwoordige bordjes in de ramen waarop stond dat de bewoners lid waren van de buurtwacht.

Terwijl ze hun gordijnen dichthielden en hun shutters hadden laten zakken.

Niemand keek naar iets op een donkere en druilerige avond.

Misschien wilde niemand iets zien. Ik was bereid hen te helpen door niet gezien te worden.

Ik reed nonchalant, niet de toegestane veertig kilometer per uur, maar dichterbij de vijftig omdat het avond was en er kinderen op straat konden zijn. Ik wilde nooit iemands kind raken.

Dat heb ik te veel gezien in de woestijn. Onbedoeld, maar toch tragisch. Het was niet nodig. Ik had met veel plezier een paar terroristen geventileerd die met een stel kinderen op een konvooi waren ingereden. We hadden er twee geraakt voordat we konden stoppen en konden ze op tijd naar het ziekenhuis brengen, maar niets had degenen gered die hen als wapens hadden gebruikt. We hadden het niet eens geprobeerd.

Misschien was Kicker het type dat zijn kinderen op straat liet spelen om het lot te tarten of een statement te maken. Alleen daarom al zou ik hem kunnen doden.

Perfekte voortuinen suggereerden dat de buurtkinderen elders speelden. Achtertuinten of de door de gemeenschap goedgekeurde en esthetisch mooie speeltuin.

De ouders kozen ervoor om in deze gemeenschap te wonen en ondertekenden draconische HOA-regels, de reglementen van de House Owners Association. Een goed schooldistrict. In aanraking komen met de hogere klasse. Het was niet mijn zorg hoe zij met hun levenskeuzes omgingen. Ik hoefde alleen maar genoeg te begrijpen om binnen de beperkingen van de buurt te kunnen werken. Doen wat ik moest doen. Onopvallend zijn en het kon niemand iets schelen. Niet rondhangen. Een enkele drive-through met een redelijke snelheid en niemand die het opviel.

Jimmy's huis lag verderop aan de rechterkant bij de rest van de even genummerde adressen. Het licht van de veranda was

aan, de mist creëerde er een regenboog omheen. Gastvrij en warm.

Een man in de tuin die een paraplu boven een enorme poedel hield. Het was Jimmy, die er anders uitzag dan ik van een politicus verwachtte. In een oogwenk had ik een beeld van een man die gefocust was op het vasthouden van een paraplu over zijn hond. De blik op zijn gezicht suggereerde iets meer dan dat het zijn beurt was om de hond mee naar buiten te nemen. Gemiddelde lengte, atletisch gebouwd, een sweatshirt dat nat werd. Een oude pet om de regen van zijn gezicht te houden. Hij werd nat terwijl zijn hond relatief droog bleef. Hij leek zich geen zorgen te maken over zijn eigen ongemak. Hij zei iets tegen de hond, waardoor de witte staart kwispelde.

Ik vroeg me af waarom ze niet in de achtertuin waren. Het regende hier net zo hard. Misschien was zijn achtertuin in aanbouw of overstroomd. Hij keek niet om zich heen om te zien of er iemand keek. Hij keek niet eens naar de auto die voorbijreed.

De voordeur ging open. Ik was er bijna voorbij en had moeite om te kijken zonder mijn hoofd te draaien. Een boze vrouw schreeuwde en waarschuwde met een vinger. Tricia Tripplethorn. Ik kon niet horen wat ze zei. Hij haastte met de grote hond terug naar binnen.

Ik was te ver weg om te zien wat er daarna gebeurde. Ik reed een blokje om en reed rechtstreeks naar de poort. Ik stopte bij het eerste stopbord, draaide Subdivisions en luisterde tot het einde.

De woordenwisseling met zijn vrouw was een onverwachte traktatie, maar het leverde variabelen op. Ik hield niet van ongedefinieerde variabelen. Ik stopte de informatie in vakjes voor later, wanneer ik het met extra verfijnde zoekopdrachten online zou bekijken. Ik moest beginnen met het onderzoeken

van de vrouw, Tricia Tripplethorn. Ik vroeg me af hoe vaak ze had geroepen voordat ze besloot Jimmy's naam te gebruiken.

Ik sloot de avond af. In staat zijn om in één kanaal te denken zonder afgeleid te worden door wat er elders gebeurde was uniek, althans dat was me verteld. Blokkeer de dingen die er niet toe doen als je denkt aan wat er wel toe doet. Ik wist geen andere manier.

Ik hield niet van afleiding als het op denkprocessen aankwam. Ik richtte me op andere gedachten.

Ik tikte op het scherm om het vorige nummer in mijn telefoon te bellen. Ze nam op na één keer overgaan.

‘Een heer die zijn woord houdt?’

‘Eervol is waar ik voor ga.’

Ze lachte met de stem van een engel. ‘Ik heb erover nagedacht en besepte dat ik twee uur lang mijn levensverhaal heb verteld, maar ik weet niets over jou, meneer Ian Bragg. Het is jouw beurt om mij een verhaal te vertellen.’

Ian Bragg. Mijn operator cover, de naam op mijn identificatie. Het was nog niet gecompromitteerd. Ik zou een nieuwe krijgen als het bij de verkeerde mensen bekend zou worden. In tegenstelling tot wat veel mensen dachten, was het krijgen van een nieuwe identiteit niet makkelijk of goedkoop en net zo riskant als het gebruiken van een oude naam.

‘Ik heb maar een kwartier voordat ik terug ben in het hotel, en ik moet wat slapen omdat ik morgen vroeg op moet. Mijn werk is een beetje veeleisend, dus ik zal snel zijn. Laat me je vertellen over mijn tijd bij de marine...’

Toen ik de parkeerplaats van het hotel opreed, nam ik afscheid en zei dat ik haar morgen zou bellen. Ik sloot die gedachte in mijn hoofd en concentreerde me weer op mijn werk,

het opbouwen van een portfolio van Jimmy Tripplethorn. Ik liep over het parkeerterrein naar de hoofdingang en nam de tijd om de zware, vochtige lucht diep in te ademen. Het rook er schoon, alsof alle zonden van een grote stad waren weggewassen.

In tegenstelling tot Kickers' zonden, waarvoor zijn vrouw geen vergiffenis toestond. Vertel me je geheimen, Tricia.

Ik liep naar binnen, sloeg rechtsaf naar de trap en ging de trap op naar mijn verdieping. Ik verliet het trappenhuis en liep naar mijn kamer.

Jenny liep door de gang in de badjas van het hotel en droeg een emmer ijs. Ze stond voor mijn deur, stopte de kaart in het contact en stapte naar binnen.

Ik haastte me achter haar aan en liep naar binnen om erachter te komen dat het niet mijn kamer was. Het was de kamer naast de mijne.

De tijd stond stil. Ze keek me aan. Ik hield de deur half open, stond in tweestrijd om weg te gaan. Ik hing tussen twee gedachten in mijn hoofd.

‘Je kunt blijven,’ bood ze aan, ze zette de ijsemmer neer en draaide zich naar me toe, maakte de band van de badjas los en liet hem openvallen terwijl ze liep. Romige gladde huid. Levendig. Uitnodigend.

Ik pakte haar halverwege beet en klemde haar stevig tegen de muur om haar hevig te kussen. Ze reageerde met energie, elektriciteit, een vuur diep vanbinnen. Het beloofde passie.

Ik kuste haar wang op weg naar haar oor en fluisterde: ‘Ik heb morgen een lange dag die vroeg begint. Als ik hier blijf, zal er helemaal geen slaap zijn, toch?’

Ik streek met een vinger over haar gezicht. Haar borstkas steeg en daalde met snelle ademhalingen.